

noget mindre Bidrag end de fastlønnede. Med Hensyn til Arbejdsevnen vil jeg mene, at den er ens for begge Klasser; kun er der den Forskel, at medens de i Kommunerne og i Statens Tjeneste ansatte fortsætter, selv om deres Arbejdsevne er nedsat, saa er, som det ærede Medlem udtalte, Stillingen en anden for de private Erhvervs Vedkommende, fordi alle skal have samme Løn. Det er ogsaa det, jeg mener er en Fejl. Jeg mener, at naar Arbejdsevnen er nedsat, bør samtidig Lønnen kunne nedsættes noget.

Jeg anbefaler vedblivende Lovforslaget til en velvillig Behandling.

Bækgaard: Der er under Forhandlingerne fremsat et Par Udtalelser, jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger til. Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) udtalte noget lignende som, at mange Sognekommuner behandlede de gamle paa en daarlig og karrig Maade, en Udtalelse, jeg ikke kan erkende Rigtigheden af, og som jeg vil gøre Indsigelse imod. Det er sagt tidligere, men det bliver jo ikke mere sandt, fordi det gentages. Jeg hørte for nogle Dage siden i Folketinget, at noget lignende blev fremsat af en af det ærede Medlems Partifæller, og der blev der samtidig udtalt en Beklagelse af, at der ved Behandlingen af det Lovforslag, vi nu her har for, ikke forelaa et Situationskort over, hvordan Alderdsunderstøttelsesloven var praktiseret, for hvis et saadant havde foreligget, vilde det nok have vist en betydelig Forskel i Farverne paa de forskellige Steder. Jeg fik da det Indtryk, at den Egn, som jeg nærmest repræsenterer, Nordvestjylland, nok vilde faa meget mørke og sorte Farver. Da jeg, som bekendt, stammer fra den Egn og i nogen Maade har Kendskab til den, tror jeg, jeg med Rette kan protestere mod en saadan Udtalelse. Det er rigtigt nok, at der er Forskel paa Understøttelsernes Størrelse i mange Egne af Jylland og Understøttelsernes Størrelse her i København, men det er vi vist alle enige om, at der ogsaa er Grund til; Levofoden og Betingelserne for at eksistere er jo ogsaa anderledes i de Egne end her i København, og Forskellen i Levofod er ikke stor mellem de alderdsunderstøttede og dem, der skal udrede de store Beløb til Understøttelserne paa de Egne. Paa den anden Side kan det vistnok ogsaa siges, at de Egne, hvor der ydes de mindste Beløb, i de forløbne Aar i større Grad har sat Stævne efter Evne, end Tilfældet er i an-

dre Dele af Landet. Det er vist i alt Fald en Kendsgerning, at Landkommunerne ikke har laant saa store Summer i Krigsaarene og de efterfølgende Aar, som man har gjort i Bykommunerne, hvor man har ydet de store Understøttelser. Det vil der ogsaa være Grund til at tage med i Betragtning.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]) citerede en Udtalelse af mig; dette Citats Rigtighed kan jeg ikke erkende. Det har ganske vist ikke saa meget at sige, men jeg vil dog gøre opmærksom paa det. Jeg skulde ifølge det ærede Medlems Udtalelse have sagt, at der sikkert er mange ude i Kommunerne, der med Vemod vil se den gamle Alderdsunderstøttelseslov forsvinde. Min Udtalelse gjaldt imidlertid ikke den gamle Understøttelseslov, den gjaldt derimod Princippet det frie Skøn, og der er som bekendt ogsaa andre Principper i det nye Lovforslag end det, at vi gaar bort fra det frie Skøn. Men som det ærede Medlem hørte, anerkendte jeg Princippet i det nye Forslag. — Saa kom der en anden Udtalelse fra det samme ærede Medlem, som jeg ikke rigtig forstod. Den gik ud paa, at eftersom Arbejdskraften bliver rigeligere, bliver det de gamle, der kommer i Arbejde sidst, og de maa da forsørges paa anden Maade. Jeg er for det første ikke ganske sikker paa, at det er de gamle, der kommer i Arbejde sidst; men om saa var, vilde Resultatet af en saadan Betragtning blive, at efterhaanden som der blev større Arbejdsløshed, maatte vi indrette det saaledes, at naar de gamle blev arbejdsløse, maatte de ind under Alderdsunderstøttelsesloven. Saa skulde Grænsen flyttes til den anden Side eller gøres bevægelig, saa at vi flyttede den, efter som Arbejdskraften var rigelig eller mindre rigelig. En saadan Opfattelse forstaar jeg ikke. Jeg kan i alt Fald ikke gaa ind paa den.

Jeppesen (Drusebjerg): Naar den højtærede Indenrigsminister udtalte med Hensyn til Taksterne, at vi fra vor Side altid vilde højere op, saa passer det ikke helt; den højtærede Minister vil faa Lejlighed til at erfare det, naar vi senere kommer til et andet Lovværk og skal behandle det her i det høje Ting. Men naar vi fra vor Side har ønsket at faa Taksterne sat højere op, vil jeg minde om, at der ogsaa har været et Tidspunkt, da den højtærede Minister selv mente det forsvarligt, at Taksterne blev forhøjet.